

БЮЛЕТЕНЬ

Українського Визвольного Руху

Bulletin of the Ukrainian Liberation Movement

Bulletin der Ukrainischen Befreiungsbewegung

Травень 1952 р.

Періодичне видання

Ч. 4

«Ми простягаємо руку дружби народам Росії-за їхню і нашу свободу!»

«До виконання цього права (самовизначення народів) -- повинен бути розбитий ще наш спільний ворог: советська диктатура. І це велетенське завдання потребує єдиної дії всіх».

Дві промови адм. А. Керка

Голова Американського Комітету Визволення Народів Росії, колишній посол США в СССР — адм. Алан Г. Керк виголосив дві історичні промови.

Першу промову виголошено на зборах Толстовського Фонду 30.4. ц. р. з нагоди прибуття до США групи Чанова, що, в кількості 115 осіб, від кордонів СССР, пройшла кордонами Монголії, через Гімалайські гори, Тибет, пустелю Гобі, до Індії. Прибуло до США лише 19 осіб. Решта загинула в боях з більшовиками та від страшних умов подорожі.

Другу промову адм. Керк виголосив 7.5. ц. р. на річному обіді Клубу Заокеанської Преси.

Подаємо основні думки, висловлені адм. Керком у цих промовах:

I

«Мільйони советських вояків і советських громадян віддали своє життя в трагічній надії на те, що після війни і вони одержать свободу...»

Ми є великими боржниками народів Росії. Ми не повинні ототожнювати народи Росії з теперішнім тиранічним урядом. Таке ототожнювання було б вигідне лише Сталіну!..

Наше уявлення про нашу власну свободу було б порожнім, коли б ми не визнали вкладу Росії до справи нашої свободи...»

Ми не повинні забувати, який великий був вклад Росії в світову культуру. Подумайте, наскільки ми були б біднішими без творів Толстого, Достоевського, Чехова, які так широко відомі в нашій країні, без музики Чайковського, без російського балету, без вкладу Станіславського в наш театр...»

Ми бачимо, що є дві Росії: Росія комуністичної пропаганди й Росія народу, стародавня християнська віра якого не була викорінена жорстокою й безперервною війною комунізму проти релігії...»

У теперішній боротьбі проти комуністичної тиранії ми не можемо розраховувати на перемогу, коли не визнаємо наявності величезної моральної прірви, що відділяє народи Росії від теперішнього комуністичного режиму...»

Коли ми оглядаємось на понуру історію комуністичного панування, ми бачимо, що боротьба за свободу ніколи не припинялась у Росії. З найперших днів існування комуністичної диктатури між режимом і народом відбувалася громадянська війна...»

Коли ми уявимо собі історичну картину Росії — від прагнучих свободи декабристів

1825 р. до вітаємих сьогодні втікачів з Советського Союзу — і коли глянемо на нашу хартію так, як на неї завжди дивилися всі жертви тиранії та як її розуміли Джефферсон, Лінкольн і Вільсон — як на полум'я, яке повинно «поглинути машини тиранії», як на смолоскип свободи для всіх і на всі часи — тоді ми будемо знати, що ми повинні робити...

Ми повинні ясно показати, що хочемо саме того, чого палко бажають і самі народи Росії: громадського устрою, заснованого на пошануванні людської одиниці, і миру, побудованого на дружбі народів...

Всяка тривала й витривала зміна в історії переводилася силою тих ідей, котрі об'єднують, а не роз'єднують людей. У цьому полягала завойовницька сила великих релігій та всіх справжніх революцій. Це, й ли-

«Через те, що поневолені народи, які знаходяться під владою поліційного режиму, не можуть вільно висловити свою волю, ми не вважаємо «образливим» казати правду, чинити спротив тиранам і висловлювати співчуття і готовість допомогти їхнім жертвам...

Громадянська війна, терор, часи голоду і друга світова війна спустошили ряди старшого покоління... Ми розуміємо, що ми маємо справу не з країною неписьменних «мужиків» або 200 мільйонами роботів, вірячих усього, що їм каже Кремль. Ні, перед нами молодий і загартований народ, бо лише загартовані виживають за советських умов. Серед цього народу є мільйони людей, що побачили зовнішній світ і оповіли про нього своїм рідним і друзям...

Коли наша мета полягає в тому, щоб об'єднати советських людей навколо їхнього грузинського диктатора Сталіна, з метою їхнього власного самозбереження, коли ми хочемо переконати їх у тому, що вони повинні готуватись битися проти Америки з

* * *

Так, з адміралом Керком, думає тепер усе культурне вільне людство. Як незрівнянно вище, значніше все це — від дій, гасел і настанов наших українських антидемократів — фашистів і нацистів, що захопили українські політичні середовища та пресу!

Очевидні істини

Події поставили нас, еміграцію, перед фактами: бойовничий комунізм гарячково готується до „останнього вирішального бою“ за здійснення його останньої мети — опанування всього світу. Зміцнілий після другої світової війни, він вичікує лише зручного менту, щоб розпочати вирішальний наступ на вільний світ та його цитадель — США.

Усвідомлюючи смертельну небезпеку, шукаючи засобів, щоб запобігти страхіттям нової, ще небувалої в історії, війни, цей вільний світ також гарячково готується до захисту, концентруючи коло себе все живе й все здатне боротися з комуністичною потворою. Антикомуністичний фронт створений і

ще це, урухомлює ті глибокі рухи, які не знають кордонів та не можуть бути спиненими ні національними, ні мовними відрізненнями...

Глибокі течії, вимагаючи цієї великої зміни, яка покладе край комуністичній тиранії, давно вже існують під поверхнею советського життя...

Поліційний режим не зможе назавжди усунути той день, коли повсталі армія та народ, переконані в справедливості їхньої боротьби за свободу, надихненні великою визвольною традицією, потиснуть простягнуту їм нашу руку дружби й візьмуть свою долю до своїх власних рук...

Через це наше завдання ясне. Ми простягаємо руку дружби народам Росії — за їхню й за нашу свободу!»

II

тою ж рішучістю, яку вони показали у війні проти нацистської Німеччини, то тоді, звичайно, ми повинні розгорнути всесвітню пропаганду проти «росіян», як таких, а не проти сталінської диктатури. І ми заслужимо подяку Кремля!..

Ми повинні також зрозуміти, що до наших обов'язків не входить навчати народи Советського Союзу, які вони повинні встановлювати взаємовідносини поміж собою. Це їхня, а не наша справа. Єдино розумний шлях — це демократична засада самовизначення. Але до використання цього права повинен бути розбитий ще наш спільний ворог: советська диктатура. І це велетенське завдання вимагає єдиної дії всіх...

Ми сповнені рішучості допомогати демократичним емігрантам усіх національностей в їхній спільній праці в загальній справі, проти спільного ворога — комуністичної диктатури. Ми будемо старатися допомагати їм пробити собі шлях до їхніх співвідчизняників з програмою, відповідаючою основним правам і гідності людини...“

* * *

міцніє, йде холодна й гаряча війна між двома ворогуючими світами. І природньо, що політична еміграція повинна знайти своє місце в сучасних і майбутніх, вирішуючих долю світу, подіях. Інакше, як сміє вона називати себе політичною еміграцією, а не збродом волоцюг, що залишили не з політичних міркувань свою батьківщину.

Чи знайшла еміграція це своє місце в антикомуністичному фронті вільних народів? Чи заявила вона чітко, ясно і чесно, не базі якої ідеології та в якій формі вона хоче включитися в справу боротьби з більшевизмом? Ні, вона цього не зробила!

Те нескінченне словоговорення на різноманітних

конференціях, з'їздах, конгресах, „академіях“, зборах, ту зливу „писанини“ в численних і різноманітних офарблених (від брунатного до червоного) газетах, журналах, бюлетенях, листках, той ганебній, людоненависницькій, наклепницькій тон, та безсвісна брехня й безідейність, якими насичена преса екстремістських, шовіністичних угруповань — цього вже ніяк не назвати ідеологією й формою боротьби з більшевизмом.

Але трагічне полягає в тому, що деструктивна частина еміграції дезорієнтує здорову її частину, підриваючи, дезорганізуючи її сили та її волю до визвольної боротьби. У неправдиве русло спрямовується й громадську опінію чужинців, що сприяє процесу відштовхування їх від еміграції, цебо проводиться явно руйнівна робота, що служить тільки інтересам Кремля.

А коли так, то є невідкладна пора здоровій частині еміграції рішуче перебудувати свою роботу й не дозволити втягнути себе в каламуть безчесної гри темних сил.

Голова „Американського Комітету Визволення Народів Росії“ — адм. Керк у своїй промові 30. 4. 1952 надзвичайно вірно сказав: „Кожна витривала й стійка зміна в історії переводилася силою тих ідей, які об'єднують, а не роз'єднують людей. У цьому полягає завойовницька сила великих релігій та справжніх революцій. Це, і лише це призводить до дії ті глибокі рухи, що не знають меж та не можуть бути зупинені ні національними, ні мовними відрізненнями“.

Здавалося б, політична еміграція повинна була б мати ці ідеї та знайти ту силу, що її об'єднує. Але ні цієї ідеї, ні цієї сили вона не знайшла — зате поширюється процес роз'єднання, що докотився до гравців, які межують з гротеском і карикатурою. Без всякого перебільшення можна сказати, що деякі наші еміграційські організації слід би було назвати „розчленувальними комітетами“, бо вся їхня праця йде в напрямку роз'єднання.

І зовсім нізачим віддаватися глибоким міркуванням, переводити філософські аналізи, бити себе в лоб та питати — чому та відчого, зовсім немає для чого напружувати зір, мозок та вчитуватись у політичне базикання — „галімаутью“ якихось Грешків з „Українських Вістей“, Стецьків з АБН або Арцюків з „Набату“. Зовсім немає для чого задумуватись і вишукувати причини появи на поверхні репрезентантів до цього часу невідомих народів, як „ідеал-уралів“, „казакійцев“, „кривичів“, „східних і західних сибіряків“ й т. д. і т. д. Але потрібно і пора твердо сказати на повний голос, щоб усі почувли, що тут мають місце не помилки, не ідеалістичний фанатизм, не щира віра в свою правоту, не принципові розходження з політичними партнерами в еміграції, а зла воля, темна гра, далека від справи боротьби з більшевизмом і справи визволення поневолених підсоветських народів. Хто це не розуміє цього і знаходиться в полоні ілюзій — чи через наївність, чи через невміння аналізувати факти — хай подумає про таке: американським товариством „Друзі Борців за Російську Свободу“ видано брошуру журналістів США, в якій перераховуються ті засоби, якими можна допомогти Сталіну заволодіти світом. Ці засоби такі:

„1. Перековайте підвладних Сталіну людей, що в теперішній світовій боротьбі вільний західний світ — не комунізм, а саме їх вважає за ворогів, яких потрібно знищити.

2. Уперто повторюйте, що підступні наміри комуністів заволодіти світом є просто російським імперіалізмом давнього гатунку.

3. Плямуйте „Росію“ та „росіян“, у дійсності — маючи на увазі советський режим і Політбюро.

4. Надавайте допомогу й підтримку расистам-екстремістам, що ненавидять росіян, як націю, сильніше, ніж більшевизм. Крім того, закликайте до хрестового походу за розвал та балканізацію країни.

5. Допомогайте Кремлю переконати 100 мільйонів росіян у тому, що Захід, подібно Гітлеру й Розенбергу, збирається розчленувати Росію на шматки

та над кожним встановити протекторат.

Цим Ви напевно доможетеся того, що всі розумні старання в мільйонів росіян (і мільйонів неросіян) зробити союзників вільного світу, для загальної боротьби проти спільного ворога — більшевизму, — закінчатся провалом“.

На щастя велика брехня про внутрішню єдність народу з режимом нарешті виявлена. Губернатор Томас Дюї говорить: „Ми знаємо, що не від народу виходять заграбницькі плани Кремлю: нарід сам є жертвою Кремлю“.

Перший американський посол у Москві Буллїт що дуже добре вивчив СССР, закликає народи поневолені комунізмом у Росії: „Йдіть пліч-о-пліч з нами в похід за свою й нашу свободу“.

Теперішній посол США в Москві Джордж Кенан говорить: „Ми ніколи не переможемо в боротьбі проти згубної роботи советської влади, коли росіяни не будуть нашими добримися союзниками“ (назву „росіяни“ Захід часто вживає, маючи на увазі народи СССР).

У такому сенсі висловлюються й інші політичні діячі США та Заходу: Е. Стівенс (попереджаючий проти „дурної політики“), У. Черчіль, проф. Ройтер, Юджін Лайонс та інші.

Концепцію, що вільний світ лише в союзі з народами СССР може запобігти новій війні та виграти бій з інтернаціональним комунізмом і його штабом у Кремлі, з особливою переконливістю розвинув та обгрунтував Е. Керк. Адм. Керк каже: „Американці ллють воду на млин Кремлю; коли вони, не розмисливши, кажуть про „росіян“, маючи на увазі сталінську кліку. Коли наша мета полягає в тому, щоб об'єднати советських людей навколо їхнього трузинського диктатора Сталіна для власного самозбереження, коли ми хочемо переконати їх у тому, що вони повинні битися проти Америки з тою же рішучістю, яку вони виявили у війні проти нацистської Німеччини, то тоді, звичайно, ми повинні розгорнути всесвітню пропаганду проти „росіян“, як таких, а не проти советської диктатури — і ми заслуужимо вдячність Кремлю“.

Ось так говорять, до таких висновків прийшли крапці, найдосвідченіші державні мужі вільного світу, політики, вчені, письменники, журналісти.

А яке розуміння виявили шовіністичні кола нашої еміграції, від якої ми маємо право вимагати більшого усвідомлення інтересів своїх народів, ніж від чужинців? А ось які:

Восени минулого року спроби створення Політичного Центру еміграції, що привели до погодження п'яти російських організацій у Штуттгарті, зустрінуті були протестом, висм та лайкою. Хто приймав участь у цій „акції“ недопущення об'єднання емігрантських сил і хто продовжує цю „акцію“ тепер? Це ті ж „старі знайомі“. Це — безоглядні крайні праві монархісти типу Арцюків, Фабриціусів, Саламових та іншого накіпу з „Набату“, це ті „годовальні пси“, за висловом поета Єсеніна, які „на всех и все захлебываются лаем“. Але вони знають, що роблять! Це компанія з АБН, на чолі з українським підбитим „патріотом“ Стецьком, яка зовсім не займається справою боротьби з більшевизмом, зате підозріло багато вона займається розпалюванням міжнародної ворожнечі, особливо до всього російського. Це та компанія, що виступає з безглуздою ідеєю виселення всіх росіян до пустель і степів Азії, це — ті безголові філософи, які намагаються довести, що росіяни ніколи не мали державности та не досерди до неї і через це їх немає в АБН. Ці панове знають, що вони роблять!

І яке здивовання викликає факт, що англійський генерал Фуллер, який всебічно обізнаний у „советському“ питанні, дозволив себе обшукати деякими політичними концепціями АБН. Це — українська група бандерівців-расистів, послідовників Гітлера й Розенберга. Це — смертельні вороги всього російського та інакше віруючого. Вони провадять торг з Ватиканом. Даремно Ватикан покладає на них якусь надію! Вони — гарячі прихильники застоювання політичного терору й навіть утримують таємну поліцію, так звану — „Службу Безпеки“ (С. Б.)

— на очах американської та німецької влади. Всяке об'єднання з „москалями” вони безкомпромісово відкидають.

Це — українські угруповання, що входять до так званої „національної ради”. Назви їх сам Бог знає! Назв більше ніж осіб! Цю групу характеризує хворобливий нахил до гриму та до влади, переданий за нащадством, ще з 1917-1920 р.р. Тут є й „революційні демократи”, і „демократичні революціонери”, і „національно-державні об'єднання” двох еортів, і „українські націоналісти”, і справжні „соціалісти”, вмираючи залишки тих своєрідних соціалістів, що за часів „соціаліста” Петлюри перевели ретельну, майже сталінську, чистку єврейського населення й його майна на Україні. Головне їхнє заняття — гра в уряд, есергійне вишукування грошових засобів. Вони мають і „президента”, і „уряд”, і „парламент”, і „національну гвардію” і т.д. і т.д.; а для такої отари засобів з пальця не висеш. У цих заняттях вони — віртуози, їхня здібність до гримування і „орієнтаційні” таланти — поза конкурсом. Треба зазначити, що вони ось уже півроку провадять позалаштункові переговори з російськими партіями і Американським Комітетом та всякими способами лають Американський Комітет і п. Дон-Левіна, приписуючи їм усі смертні гріхи. Коли їм потрібно, вони засуджують політичний терор, а коли ні — вони гаряче його підтримують. Сталінська „діалектика” у повною ході!

Коли до цього додати ледве помітні шовіністичні групи різних народів ССРСР, то стає зрозумілим, чому саме Вісбаденська нарада зазнала невдачі саме через „національне питання”. І як могло бути інакше!

Не зупиняючись на незліченних висловлюваннях шовіністичної преси протягом низки років, спрямованих завжди на розпалювання міжнародної ворожнечі і роз'єднання, наведемо найсвіжіші витвори „демократів”. В „Українському Інформаційному Бюлетені” ч. 17, від 9.5.52 повідомляється: „Члени української делегації (на конгресі вільної преси в Берліні) відбули окремі розмови з представниками інших національностей, звернувши увагу „на акції імперіалістично-шовіністичних кіл російської еміграції”. Це означає з хворої голови на здорову! На цьому конгресі українська делегація (з кіл „національної ради”) роздала збірники антиросійських статей та спеціальну брошуру, у якій висловлене надзвичайно цікаве й далеко йдуче (можливо до самого Політбюро!) побажання: припинити радіопередавання на російській мові всіх радіостанцій та замінити їх передачами на мовах інших народів ССРСР (треба думати, головним чином на ідель-уральській та „казакійській”) та зробити це потрібно через те, що „російська мова розглядається народами ССРСР, як мова ворога”. Народи ССРСР розглядаються, як „окуповані росіянами”. Коментарі даремні! В „Українських Вістях” (офіціоз „укр. нац. ради” і „уряду”) колишній змінюювець Которович виступив з твердженням, що „росіяни освобілись з комунізмом і зовсім не збираються відмовлятися від імперіалістичних досягнень”. Іншими словами: росіяни — комуністи та імперіалісти, і що й потрібно було довести. У тому ж „Бюлетені” брехачі з „національної ради” намагаються переконати, що в російському народі „не було значного спротиву комуністичному режимові”, цебто не було — Кронштадтського повстання матросів, Автоновського, трьохрічної боротьби білої армії, сибірських партизанів, Власова і РОА. Очевидно „рух спротиву” розуміється, як перманентна втеча з єврейськими погромами від большевиків до Варшави й Парижу. Це звичайно „рух”, але своєрідний! А в цілому — все ясне: справа йде не про боротьбу з большевизмом, а про боротьбу з росіянами.

Наведені факти примушують нас до гостановки зовсім ясного питання: Що спільного мають ділі і робота згаданих тут політичних організацій зі справою боротьби за визволення народів від большевизму та зі справою об'єднання еміграції для цієї боротьби? Що мають ці організації з демокра-

тією та демократичними засадами! Що спільного мають ці організації з інтересами народів, які вони намагаються репрезентувати? Вони не лише не мають нічого спільного, але знаходяться в прямій суперечності з чіткими, незаперечними тезами антикомуністичної боротьби, що наводяться у висловлюваннях найавторитетніших діячів США, Західної Європи та записаних у політичних програмах усіх здорових політичних емігрантських організацій усіх народів ССРСР. Коли перечитуєш перелік тих дій, за які „можна заслужити подяку Кремлю” (промова Е. Керка і брошура „Як допомогти Сталіну заволодіти світом”), то мимоволі напрошється думка, що всі ці слова начебто прямо спрямовані на адресу тих руйніницьких сил еміграції, про які ми говорили, та звучать, як своєре-

судження й пересторога. Робота цих руйніницьких сил інакше не може бути названа, як Каїнова робота.

Ми, „Український Визвольний Рух”, рішуче відмежуємося від тих позицій, які зайняли групи „національної ради” і група Бандери. Ми рахуємо, що ці позиції прямий удар по українському народові й удар по справі визволення його від сталінської тиранії. Українському народові нічого не загрожує з боку російського народу. У цих народів одна доля, однакові кайдани і однаковий ворог — інтернаціональний комунізм. Разом з російським народом та всіма підсовєтськими народами єдиним фронтом, у спільних рядах ми підемо разом на штурм комунізму, та будемо відмітати, як сміття, всіх, хто намагатиметься перешкоджати у боротьбі за визволення нашої Батьківщини. У цій боротьбі не місце тим, хто шукає портфель, лише влади над народом, грає на руку ворога.

Для успішної боротьби необхідно створення Політичного Центру Народів Росії й цей Центр може і повинен бути створений. Але для цього потрібно відмовитись від тих методів, що привели до Вісбадену. Від цього потрібно відмовитись і політичним організаціям, і Американському Комітетові. У основу повинен бути покладений принцип, що коротко й чітко сформульований Головою Американського Комітету адм. Е. Керком: „У наші обов'язки не входить навчати народи Соєтського Союзу, які вони повинні встановлювати взаємовідносини між собою. Це їх справа, а не наша” (промова Керка 7.5.52). У порушенні цього єдино вірного принципу й приховуються невдачі Вісбадену. Всяке адміністрування в цьому питанні, всяке „усмотрение”, всякі орієнтації на матеріальні чинники — неминуче приведуть до зриву. Другою умовою для створення Центру повинна бути чітка, безкомпромісова лінія, що до складу організацій, які входять до Центру, у жодному випадку, базою для об'єднання не може бути лише ознака антикомунізму. І Гітлер був незаперечним антикомуністом. Антикомуністами рахують себе і Арцюк, і Бандера, і Багрянний, і Которович, і Глазков і т. д. Не може бути базою і розливчатє розуміння „демократична” організація і „демократ”. Базою можуть бути лише демократичні настанови, поведінка, діла організації, чи окремі особи. А це досить добре відоме й зафіксоване в пресі. Співучасники Політичного Центру повинні недвозначно заявити:

1. Що вони вважають своїм основним завданням — боротьбу за повалення большевизму і що цьому завданню повинне бути підкорене все.

2. Що успішна боротьба може провадитись лише об'єднаним фронтом всіх народів ССРСР.

3. Що вони рішуче засуджують всякі спроби розпалювання міжнародної ворожнечі.

4. Що вони не підмінюють боротьби проти інтернаціонального комунізму боротьбою проти Росії та росіян.

5. Що вони тут на еміграції не накидають своїм народам уже готових форм їхнього майбутнього державного порядку.

6. Що вони не визнають породжених тут, на еміграції, самозваних „урядів”, „парламентів”, „міністерств” і т. д.

7. Що вони визнають за кожним народом ССРСР право вільно рішати самому свою долю в порядку народного волевиявлення, після повалення комуністичної влади.

8. Що в майбутньому зударі з комунізмом вирішальним фактором вони рахують не атомові бомби, бомбовози, літаки, танки закордонних армій, а народи ССРСР, силу їхнього спротиву сталінській диктатурі.

Французькі генерали ось уже багато років під-

раховують всякі види озброєння і не розуміють чому всупереч цим підрахункам, величезним кількостям зброї, вони зазнають поразок. Куди корисніше було б взятися за підрахунки комуністів у своїй країні та армії. А ми повинні взятися за підрахунок „ллючих воду на млин Сталіна“ серед емігранції й тоді ми створимо здоровий Політичний Центр і внесемо потрібний внесок у справу визволення наших народів.

В. Борейко.

Відкритий лист до п. А. М. Лівницького

Вельмишановний Пане!

Не можна заперечувати, що організація „Український Визвольний Рух“ є політичним супротивником української Національної Ради. Завжди й повсюди між ідейними політичними супротивниками точаться дискусії, наслідком яких є, до певної міри, наближення до істини, або згода на компроміс, або тверде розмежування поглядів. Але цей, встановлений політичною етикою, порядок не може бути застосований до тих взаємовідносин, що встановилися поміж „Українським Визвольним Рухом“ і його пресовим органом та Українською Національною Радою з його часописами „Українські Вісті“ та „Неділя“.

Ми, співучасники „Українського Визвольного Руху“ майже не чули з боку ідеологів УНРади та її організації заперечень проти наших тез, як-от проти тези єдиного антибольшевицького фронту народів ССРСР, всенародного волевиявлення на звільненій Україні з додержанням міжнародних гарантій та інших тез „Українського Визвольного Руху“. Натомість члени УНРади шп. Воскобийник, Багрянний та інші вживають тактику виключно особистої дискредитації учасників „У. В. Р.“ та користуються для цього найфантастичнішими наклепами й вигадками. Офіціоз УНРади газ. „Укр. Вісті“ протягом півроку вживав проти членів „УВР“ тільки особистих образ і засвоїв цілком некультурний-брутальний тон; годі вже говорити про якусь політичну толерантність.

Та й це не все: ідеологи, журналісти та представники УНРади в часописах до терористичних дій проти членів „Укр. Визвольного Руху“, апелюючи навіть до СБ (Бандерівська Служба Безпеки) як от п. Которович (у газ. „Неділя“, ч. 16/51), який вважає, що дарма СБ недопильнувала та дозволила зібратися конференції „УВР“ у Фюрстенфельд-бруші.

Мені відома загроза, висловлена з боку п. Кривобок інженерові Ваха: «Ми, Національна Гвардія, організували напад на Заліського. Всіх учасників конференції повбиваємо. А від підпрапорщика Гулая й кісточок не залишаться. Як він сміє не визнавати нашого уряду!» Цю загрозу висловив пан Кривобок 12 листопада м. р., а 15 листопада стався замах на моє життя з боку трьох кимсь надісланих злочинців.

Через кілька днів після цього затверджений Вами на посаді шефа української Національної Гвардії п. Боровець писав в «Українських Вістях» 23. XI 51., що, мовляв, «хлопці пішли побавитись над Гулаєм»

Коли ж американський суд сказав свій вирок у справі замаху, преса УНРади в низці статей

замість відмежуватися від методу фізичного терору, взяла власне всю цю подію на свою моральну відповідальність, солідаризувалась цілком з атентатниками, та вмістила політичні коментарі, повні хворобливих вигадок. Дальші матеріали „Укр. Вістей“ (ч. 26, березень 1952 р.) закликають до нових експесів проти мене, п. Бойка, п. Гудима-Левковича та інших. Панам з кіл УНРади мало моєї крові, що текла з ран увочі 15. XI м. р. та підчас перев'язок і операції, вони вимагають ще.

І ось, мене дивує Ваше ставлення, Пане Лівницький, до цих подій, бо ж Ви очолюєте, до певної міри, всі організації УНРади та належите ніби то до демократичних кіл української еміграції. Ви не знайшли потрібним засудити методи фізичного терору в боротьбі з політичними супротивниками Вашої національності, які до того ще стоять на абсолютно демократичних позиціях. Ви не заборонили підлеглим Вам особам та редакціям писати й друкувати під'южуючі до терору статті.

Чи ж, припустимо, Вам, п. Д-ру С. Барану, проф. Іваницькому та панам старшого віку, членам УНРади — бути байдужими глядачами й спостерігачами атентату та фізичного терору, а найголовне, заклику до нових терористичних актів?

Чи не в праві українське суспільство на еміграції робити висновок, що Ви і згадані члени УНРади — одноступі з надхненниками атентату?

Учасники „УВР“ та українська безпартійна маса на еміграції також мають підстави думати й таке: а щоб то було на Україні, якби там, у власній державі, шефами поліції були люди подібні до п. Боровця та до п. Кривобок, люди, які навіть на чужині, яка дала їм притулок і захист їх життя, дозволяють собі, на очах демократичної влади Німеччини та військової влади США виправдувати політичний терор, співчувати бандитам і закликати до нових акцій насильства.

Спостерігаючи Вашу мовчанку, лицемірну декларацію „Укр. Вістей“ (ч. 26 березень 1952р.), що нібито вони „проти усякого насильства й терору“, безпосередні заклики до „помсти“, — я вважаю за свій обов'язок голосно заявити Вам, що за терористичні акти, що їх вже вчинено або буде вчинено, — морально відповідальним буду вважати Вас особисто й членів В. О. УНР, що й є метою цього відкритого листа до Вас.

Я особисто буду рахувати Вас, Пане Лівницький, та членів УНР морально винними за той нестерпний моральний тиск і фізичний терор з боку Ваших прихильників, який мав місце та, можливо, ще буде мати місце.

Д. Гулай

**За єдиний антибольшевицький фронт народів
Стіймо непохитно на охороні демократичних прав!
українського народу!**

Про «зрадників» і «патріотів»

Засоби, якими „справжні українські патріоти“ намагаються „доторкувати“ всіх прибічників співпраці з росіянами, дуже нехитрі й прості.

Поперше, аві словом не згадується про політичні погляди й аргументацію таких осіб. Подруге, велику увагу приділяється їм персонально. „Фахівці“ збирають „відомості“, і в наслідок цієї „науково-дослідчої“ роботи на сторінках преси з'являються „монографії“. Звичайно, в цих „життєписах“ вищезгадані особи виглядають, як кримінальні, щонайменше, як національні злодії.

Кажуть, що все гевіяльне є просте. Проте, мабуть, не все просте є гевіяльне. Не треба бути генієм, щоби запитати:

—Невже може трапитись таке, що прибічники якоїсь політичної концепції всі, як один, є пахраї з темним минулим і ще темнішим майбутнім? І коли це так, то чому їх жахливі злочини виявляються лише після того, як вони виступають з певною політичною програмою?

До того ж, дуже швидко в'ясовується, що згадана „біографічна творчість“ взагалі є справжня брехня.

Та „справжніх патріотів“ все це аж ніяк не бентежить. Бо в кишені вони мають стандартову відповідь:

—Так, але ж то є зрадники, „презренні малороси“

Цю сакраментальну формулу українська еміграційна преса вживає настільки часто, що ми перестали вже замислюватися над питанням: що вона, власне, означає, і до кого її треба прикладати?

Справді, що таке „зрадник“? Класичний приклад зради це, скажімо, зрада Андрія з гоголівського „Тараса Бульби“. Як відомо, під впливом кохання до прегарної полячки цей молодий козак втік з під прапору, якому склав присягу, втік від рідного батька й виступив проти нього зі зброєю в руках. До того ж, зробив він це потайки, в досить підступний спосіб.

Тепер візьмемо інший приклад, ближчий до сучасності. „Справжні українські патріоти“ таврують „зрадниками“ учасників „Українського Визвольного Руху“, які додержують засади порозуміння з росіянами, нібито „ведуть розмови з СОНР-ом“, американським комітетом“, п. Дон Левінім, тощо.

Але ж, поперше, члени „УВР“, як і переважна більшість українців, прибічників співпраці з росіянами, ніколи не складали присяги під прапорами „ОУН(Р)“, чи „УРДП“. Вони завжди відверто висловлювали свої політичні переконання. Аві Бандеру, аві Багряного, аві новітнього „Тараса Бульбу“, тобто п. Боровця, вони ніколи не вважали за рідного батька. Подруге, вони аві проти кого з українців не виступали,—навпаки, проти них виступили з ножем і цістолею „справжні українські патріоти“ в особі п.п. Ципери, Литвина та Гнипа. Нарешті, п. Дон Левін навряд чи надається до ролі прегарної полячки. Де ж тут зрада?

—Так,—зауважать нам,—але ви вживаєте формального визначення зради. Організатори „УВР“ та їм подібні, так, чи інак, зрадили інтереси України.

Тяжке обвинування, але безпідставне. Бо коли б „бандерівці“, або „уердешти“ захопили владу в Україні, з провадили там „залізні когорти“, або ж українізовану „рабоче-крест'янську владу“ і після того український нарід відчув би себе щасливим і задоволенним—тоді б „справжні патріоти“ мали рацію. Але й тоді не можна було б говорити про зраду прибічників „УВР“,—бо помилка не є зрада. Доки ж такого експерименту не виконано—обвинувати будь-кого в нехтуванні „інтересів України“ взагалі передчасно. Бо „інтереси“ ці—справа дискусійна.

До речі, про „презренних малоросів“. Учасники „УВР“, також, як і інші українці, що не вважають росіян за своїх смертельних ворогів, ніколи не від-

мовлялися від національного обличчя і національного імени. Вони, як правило, працювали лише в Україні й на своїй ділянці принесли українському народові значно більше практичної користі, ніж деякі з таборових „супер-патріотів“. Тому й мають значно більше прав називати себе українцями, ніж дехто інший. Проте, треба зауважити, що і слово „малорос“ не містить в собі нічого, що принижувало б нашу національну гідність. Це слово широко вживалося ще в XVI-му сторіччі і було запозичене з Візантії. В античній Греції існувало два поняття: „Мала Греція“, тобто метрополія, і „Велика Греція“, тобто її колонії. Пізніше, через Візантію й не без впливу дружини Івана III-го, славнозвісної Софії Палеолог, ці два поняття прийшли й до нас. „Малою Русью“, або „Малоросією“ називалася Україна, бо її розглядали, як джерело пізнішої Росії, як метрополію. А „Великою Росією“, „Великоросією“, називали колонізовані нею простори. Отже, слово „малорос“ підкреслює перевагу, вищість стародавнього мешканця метрополії над „великоросом“—мешканцем колонії. Вживати слово „малорос“, як лайку, спромоглися лише особи, яким „патріотизм“ заміює всі інші якості, в тому числі й писменність.

Так то воно так,—скажуть нам. Ви багато балакали тут про Гоголя, Івана III-го та інші речі. Та якже, все ж таки, буде зі зрадою? Коли вже „малороси“ не зрадники, то хто ж тоді зрадник? Проти кого спрямовувати справедливий гнів нашої гарячої молоді?

Спробуємо вивести „справжніх патріотів“ з скрутного становища

Нью-Йоркський орган українців—федералістів „Східняк“ виводить цитати з роману пана І. Багряного „Сад Гетсиманський“. Виявляється, що полум'яний „націоналіст“ і „патріот“ Багрянний писав в своєму творі таке (цитуюмо за „Східняком“):

„... тюремна варта складалася виключно з Андрієвих одноплемінців (тобто українців-примітка „Східняка“), людей прославлених репутацією вірних і твердих служак“ (стр. 251).

Українці, як нація „твердих служак“, що особливо надається до служби в „тюрмі“ (хоч би вже в українській в'язниці!)—то дуже цікава концепція, яку ми не зустрічаємо в сучасних газетних описах п. Багряного, не зважаючи на їх солідні обсяги.

Пайжорстокішим слідчим в романі п. Багряного є українець Донець, який набагато перевищує в цьому напрямі свого російського колегу Сергєєва. Можливо, що в такий спосіб п. Багрянний мав на увазі продемонструвати постійну зверхність української нації (мовляв, і тут „ваше зверху“), але, у всякому разі, націоналізм цей дуже своєрідний.

Нам можуть зауважити, що „робота“ по в'язницях і слідчих органах—дуже специфічна діяльність і, мабуть, українці, за Багряним, лише в цьому інтересному фаху мають такі переваги й привілеї.

Та ось Багрянний на сторінках 10 і 11 свого роману (який, безперечно повинен увійти до скарбниці національної літератури) малює типова, середню українську родину коваля Чумака. Його син Микола—командир стрілецької дивізії Окремої Далекосхідної Армії, Михайло—парторг, Сергій—пілот орденносець, Андрій—інженер-авіоконструктор.

І все це відбувається в ССРСР, де, як відомо, панує національний гнів і українцям жодного „ходу не дають“.

І писав все це пан Багрянний, який „на сьогоднішній день“ своїм недоторканим, ми б сказали, дівочим національним почуттям починає перевищувати (якщо вже не перевищив) самого Степана Бандеру.

Ось це саме потрібний приклад зради,—приваїмні, зради своїм офіційним переконанням.

Гр. Макарт.

Право сили і сила права

Стомлений людський розум іноді буває есиплий охопити велич теперішнього міжнародного конфлікту.

Яка злива величезних подій, катастроф упала на голови нашого покоління! Якої жорстокої, все наростаючої, битви течій-ідей ми були й є свідками й вчасниками!

Ми пережили жах двох небувалих нищівних світових війн та низки менших війн. Ми бачили зріст і розвиток комунізму. Ми бачили, як він, на початку прикриваючись обманними поступовими гаслами, через свою протиприродність і богоборність, став втіленням всього зла, що породила людська історія. Він, за найпарадоксальнішим парадоксом історії, став втіленням, зосередженням світового зла й всього того, проти чого він виступав на початку.

Ми пережили й німецький нацизм—цю, у великій мірі, божевільну реакцію добропорядних німців на жах комунізму на Сході та, толеруючої комунізм і підточуваної ним, демократії на Заході.

Ми переживаємо передодень третьої світової війни. Ми знаємо, що була безліч війн до цього. Товариство міжнародного права оголосило, що протягом 3400 років людство пережило поверх 8000 зареєстрованих історією війн. Знаємо, що чим далі в глибокого періоду історії людства, тим більше серед людей і народів панувала сила й право сили. Але тепер, коли сучасна наука дала до рук людини важіль смерті, яким уже можна знищити все людство й саму земну кулю, треба сподіватись, що неминуча третя світова війна буде останньою великою війною на землі. Дивовижні надбання сучасної науки повинні далі спричинити небувалий поштовх поступу людської цивілізації.

Хто мислить, той розуміє виключну вирішальність нашого історичного часу. Скоро у величезному катаклізмі закінчатся муки народження зовсім нової доби історії людства, закінчиться період колискового існування людства.

У величезному ударі двох систем відбудеться страшний Божий суд над людською культурою на землі. Не даремно, з великими підставами люди релігійної свідомости вбачають у комунізмі—збірне антихристиянство, в Сталіні—персоніфікованого Антихриста, а в ударі, що наближається—пророковану, заключну боротьбу Христа з Антихристом.

Сучасна наука, стоючи перед відкритим нею світом, сповненим величі, глибини й мудрости, уже вимовляє ім'я Бога. Людство вже готове побачити, ведучу й благословляючу світ, руку Бога-Творця, людство готове побачити над світом сяючий Хрест.

Все говорить, що ми живемо у вирішальній часі. Буде вирішуватись питання: чи людство увійде в світлі дні своєї історії, чи загине в корчах комуністичного самознищення. Буде вирішуватись питання: чи тріумфуватиме на землі далі свобода, мир, добробут, повнота прав людини й народів, чи ствердиться на землі сила християнського вселюдського права у всіх відносинах між людьми й народами.

Тепер все більше людей і цілих народів чують спів євангельського півня, що будить їх сумління перед виникненням виру ще небувалих подій.

Встала проти загрози потворного комунізму, відновлена, войовнича, готова до оборони людства й його святих ідеалів, очолювана США, демократія Заходу. Відбувається передгрозний швидкий, виключаючий можливість неутралітету, двоподіл світу. Відбувається концентрація сил світового Добра й світового Зла. В ім'я перемоги людства над комунізмом вже приносяться в жертву особисті й національні інтереси.

Коли третя світова війна брзгне на людство новим нечуваним жахом, не буде останньою межею терпіння людства.

Можна вірити, що від тисячі вибухаючих над землею сонць, в страшному катаклізмі, або лише від загрози тих світло-зелених сліпучих вибухів безлічі атомових бомб і стрілень—родиться з дня-на-день нове людство, народиться братство людей в ім'я Бога, в ім'я торжества на землі Божого закону, сили християнського вселюдського права.

Можна вірити, що тоді єдина родина-людство буде складатись з національних клітин-вільних народів. Тоді високо піднесеться почуття вселюдскости, народи вийдуть з меж вузької виключености, національної обмежености, нетерпимости, ворожнечі. Буде остаточно унеможливлене існування імперіалізмів, мілітаризмів, застосування права сили, насильства "історичного права" і т. д. Народи далі вільно й мирно вирішуватимуть свою долю, будуватимуть своє життя, рішатимуть питання міжнародних відносин. Буде виключена всяка можливість—затмарити той найвеличніший день—урочистого свята перемоги людства над комунізмом, застосуванням сили-насильства.

Ми хочемо, щоб голос українського народу було чути у величному хоралі вільних народів світу в час народження нової ери на землі.

Ми хочемо, щоб українство не затмарило цього урочистого свята ганьбою братовбивства, щоб воно не загинуло навіки в міжнародних Крутах і Базарах.

Ми кличемо українство від смертельного для нього захоплення відживаючим правом сили до пошанування сили християнського вселюдського права.

Ми хочемо, щоб українство в світі репрезентували не герої ножа, пістоля, кулака, не понурі постаті знеславлення в світі імени України, не знанні неподобствами, плазуючі пігмеї духу, розуму, сумління, засліплені злочинною жадою влади, жалюгідні політиканти. Це вони своїми діями заганьбили й осамітнили в світі світле ім'я українського народу!

Ми ждемо появи ще поки незнатних,

але певно живучих, розсіяних у вільному світі, затертих політикантами-пройдисвітами, велетнів українського духу, розуму, волі. Ми ждемо появи для української справи, відповідаючих новій сучасності, світлих українських Ганді, мудрих, жертвених слуг, а не «вождів», багостраждального українського народу.

Ми хочемо, щоб Київ, що вже раз осяяв християнством Схід, тепер знов засяяв християнським світлом — пошануванням миру, свободи й сили християнського вселюдського права.

Петро Заліський

Вітаю Вас, брати, с далекої Канади

У перший раз за своє життя на еміграції з великим зацікавленням і душевною радістю прочитала на рідній мові „Бюлетень Українського Визвольного Руху“. Не можна не подякувати відважним братам, що без страху, мужньо підняли голос правди, голос за боротьбу з комунізмом, у союзі зі всіма народами, поневоленими сталінською тиранією.

Я буду вдячна редакції „Бюлетеня“, якщо вона вмістить на своїх сторінках мої думки, бо знаю, що не тільки я так думаю, а сотні і тисячі наших українок.

Немає страшнішого зла, як зло марксистської теорії класової боротьби, теорії людоненависництва й антихристиянства. Це диявольський план — зробити людину людині звірем і цим тримати в своїх руках владу, що 30 років запроваджується сталінськими палачами на нашій Рідній Землі.

Доводиться жаліти, що на еміграції знайшлися люди, що, свідомо чи несвідомо, допомагають Сталіну. Вони кричать про волю й любов до народу, ходять в християнську церкву і одночасно розпалюють братоненависництво. Пишуть за демократію, а самі з ножами нападають на українців, що думають похристиянськи. Хочеться запитати у панів шовіністів з „Українських Вістей“, кому ще потрібно братовбивство, братерська кров людини? Хіба вони не знають, чи не хочуть знати, що летиться кров, помирають на заслання і в концентраційних таборах українець і росіянин, грузин і калмик, білорус і татарин. Я бачила, як не якісь там „москалі“, а українці помогали НКВД розбивати церкви, писали доноси на сусідів, розкуркулювали і тягнули роками нажите добро свого ж чоловіка-брата. Мені довелося й тут зустріти українку, яка оповіла гірку правду, що в неї рідний брат був комуністом і що він сам таскав батьківське добро в колгосп від бідної матер, що залишилась живою.

Хто ж цьому винуватий? Хіба знову росіяни, а не інтернаціональний комунізм-большевизм? Хто, як не люди, що хочуть захопити владу, без вияву народної волі, будують свої огидні плани розпалення міжнародної боротьби, замість класової.

Наші брати і сестри по своїй природі глибоко віруючі християни й ніякі большевицькі дияволи й шовіністи не могли і не зможуть заставити їх боротися з людьми, в рівній мірі поневоленими сатаною.

Свідомий українець розуміє, що побороти диявола на землі не можна без об'єднання всіх антикомуністичних сил. Бо комунізм не є національне зло, а зло інтернаціональне.

Наш нарід жде від нас і від всього світу не розпалення міжнародної ворожнечі і не вирішення без вияву його волі майбутніх форм його життя, а волі, миру, свободи, законпорядку и духовного відродження. Він вірить, що християнські народи тільки в спільній боротьбі проти комунізму здобудуть волю і самі вирішать свою будучність.

Я вірю, дорогі брати з Українського Визвольного Руху, що розпочата Вами праця є тяжка, але правдива, чесна і патріотична. Можете бути певними, що, не дивлячись на брехню шакалів кругом, наш нарід, народ-велетень, буде з Вами, з людьми християнського православ'я.

В Канаді я зустрічаюся з українками і, не дивлячись на шовіністичну пропаганду, багато з них думають так, як і я.

Кінчаючи свого листа, я звертаюся до всіх українок на еміграції з закликом піддержати Український Визвольний Рух, бо тільки він стоїть на християнських основах.

За братерство у вірі Христовій, зі всіма поневоленими народами—проти комунізму!

Канада.

Н. Крамаренко.

Чого бажає щире українське серце

Скоро вже 9 років, як я покинув свою Батьківщину й пішов на еміграцію. Втікаючи від ворога, наступаючого широким фронтом на Захід, я йшов за ворогом, який недавно таким самим широким фронтом наступав на Схід, а тепер, опікшись об чуже, втікав назад. Я цілком свідомо втікав від диктатури Сталіна, шукаючи порятунку в країні, де панувала диктатура Гітлера.

Сталін залишився позаду. Через короткий час, під могутніми ударами союзників, розвалився Третій Райх, не стало нацистського диктатора — Гітлера. Народи Західної Європи почали вільно дихати, вільно думати, не стало всюдисущого, всечужого й всебачущого гестапо. Свобода! Але це не торкнулося нас, українців... Знайшлися на еміграції „файні хлопці“, які вирішили засгупити собою

своїх вчителів Гітлера-Сталіна, які підняли розтоптаний нацистський прапор шовінізму і, як гідні учні кривавих диктаторів, продовжують його нести.

З'явилося безліч українських часописів. Голодний на вільне українське слово українець з жадою накинувся на них, але його чекало велике розчарування. Ці часописи були ніщо інше, як переклад радіовисилань Московської радіостанції на українську мову. Та сама брутальність, ті самі цькування на всіх і на все, ті самі погрози, лише перемішані з шовіністичною пропагандою Гебельса.

Українець знову починає боятися вільної думки, знову починає слідкувати за своїми словами і, якщо якесь необережне слово прорвалося, оглядатися, чи не почув його хтось сторонній. Українські часописи перестають його цікавити; більш того, він починає

з оглядою ставитися до них. (Про це свідчить те, що в багатьох часописах час від часу можна зустріти прохання якоїсь пожертви на даний часопис, бо вони не мають змоги на дальніше існування).

Але не так давно в мої руки потрапив такий маленький простенький „Бюлетень У.В.Р.“.

Очі випавають в друковані рядочки, якось певніше починає битися серце в грудях.

Воно знайшло те, чого так прагнуло! Починає зароджуватися надія, віра в свободу, віра в те, що в недалекому майбутньому спільними силами, єдиним фронтом усіх поневолених большевизмом на-

родів, буде знищений, з лиця землі зітертий невивисний всім червоний фашизм комунізм, тиран усіх народів, кривавий диктатор Сталін, і у велику сім'ю вільних народів світу ввіллється така, якої хочемо: я, ви і цілий український нарід — вільна Україна.

Від широкого українського серця вітаю новостворений У.В.Р., як і бажаю провідникам його—успіхів у їх праці. Дай Боже, щоб новонароджений У.В.Р. в найкоротшому часу розрісся в могутню організацію, яка б стала авангардом у боротьбі за волю і суверенність нашої любимі Батьківщини.

Бельгія.

В. Наддніпрянець.

Вільна трибуна

Історичне завдання нової української еміграції

Для того, щоб зрозуміти, що з большевизмом жодний компроміс не є можливий, треба пережити большевизм на власній шкірі. Треба уявляти собі кожного комуніста одягненим у форму МВД і запитати себе, чи може бути якесь порозуміння з слідчим МВД, що спирається на брутальну силу та цю силу безкомпромісово вживає до кожного, хто мав нещастя потрапити до його лабетів. Більшість нової української еміграції мала персональне знайомство з МВД, мала щастя втікти й зараз не хоче, щоб тут, на Заході, повторилося те, від чого вона втікла. А для цього треба не сидіти, склавши руки, треба щось робити, бо й сліпому ясно, що небезпека большевизму на Заході не тільки не зменшується, а, навпаки, зростає. Не можна також нам, щасливцям, забувати, що наші брати й далі тяжко страждають у сталінській неволі та чекають на нашу допомогу.

Не треба бути занадто розумним, щоб зрозуміти, що тільки тоді еміграція уявлятиме собою якусь силу, з якою рахуватимуться політики Заходу, коли вона виступить єдиним фронтом. І ось повстає загадка, розв'язання якої не під силу самому мудрому Едіпу — чому при наявності такого основного об'єднуючого фактора, як ненависть до сталінського режиму, збігці від цього режиму об'єднатися не можуть. Ясно, що причин для роз'єднання так багато, що одного фактора ненависти ще не досить. Але всім також відомо, що на останніх конференціях у Штуттгарті та Вісбадені пощастило знівелювати всі розходження, за виключенням одного — національного питання. І з боку представників неросійських організацій, що були присутніми на цих конференціях, і з боку представників російських партій не було знайдено ніякого *modus vivendi*. Смішно сказати, але принципом Валюєва керувалися всі: російські партії, коли вони казали, що не може бути розмов про самостійну Україну, і націонали, коли вони казали, що революцією знищено «тюрму народів — Росію», й вони не хочуть, щоб тюрма була і надалі (Валюєв навиворіт — «нема і не буде»).

Щоб дійти до розв'язання цієї, на перший погляд, непримиренної суперечності, нам треба звернутися до історії Лютневої революції. Ця революція аж ніяк не була національною, в розумінні повстання якогось пригнобленого народу проти центральної влади. Повстання було проти недемократичної корупції, що характеризувала останні часи царського режиму. Всі народи Росії брали участь в ньому. Вбивство росіянина Распутіна росіянами було першим сигналом до нього. Лідери українських партій домагалися в новій Росії тільки можливості всебічного розвитку української культури, що, на їх погляд, було можливим тільки в умовах самої широкої автономії чи федерації. Нікому не припадало на думку називати українця нащадком норвезького вікінга, а росіянина — нащадком Чингіс-Хана й тлумачити революцію, як повстання першого проти другого. Проголошення самостійної України відбулося тільки після захоплення большевиками влади в свої руки. Україна за цих часів відіграла роль своєрідної Вандеї, це був центр, куди стікалися всі нові революціонери проти Леніна, незалежно від їх національності. Україна була тільки протестом проти узурпації центральної влади большевиками. В Україні не було жодної ворожнечі до росіянина чи білоруса, було тільки бажання зорганізувати якнайкраще демократичний устрій на території Росії, при якому було б забезпечено свободу та справедливість для всіх народів.

Ми, емігранти всіх національностей, повинні бути носіями цих благородних традицій Лютневої революції. Ми робили революцію всі разом і ми мусимо всі разом розв'язувати проблеми, що їх висунула революція. Модус співжиття всіх народів Росії може бути встановлений тільки Всеросійськими Установчими Зборами, тільки вони є найвищий хазяїн, що має право розпорядження територіями, що збиралися віками та за які заплачено кров'ю найкращих синів наших народів.

Ми не маємо сумніву в тому, що на цих Зборах наші інтереси, — України та україн-

ців, — не буде занедбано. На протязі всієї історії російської культури ми завжди були в положенні рівного партнера з найкращими синами російської інтелігенції, ми не маємо жодних підстав і зараз боїтися якихось утисків. Коли б ці люди мали владу, нам не довелося би кінчати наше життя на далекій чужині. Цим людям можна довіряти, бо ми напевно знаємо, що вони не мають каменя за пазухою.

Отже, для всіх нас, співучасників лютевої революції, не може бути якихось перешкод на шляху до об'єднання, які не можна було б подолати. До нас можуть приєднатися і ті, що не були її співучасниками, чи навіть ті, що не входили до складу Росії, ко-

ли вони визнають необхідність поновлення принципу законності у вирішенні майбутньої долі Росії. Ті ж, що ані революції не робили, ані не були громадянами Росії, — не мають жодного права нав'язувати свої погляди нам та видавати себе за справжніх представників українського народу, — навіть і тоді, коли з боку етнографічного вони мають чистішу українську кров, ніж ми, східняки.

Отже, з щирим серцем ідемо до всіх тих, що щиро хочуть співпрацювати з нами, і геть усіх тих, що тільки теоретично знають про наші нещастя. Ніколи вони нас не зрозуміють і нам їх не треба.

Д-р Ф. Богатирчук.

Неправдивість одного міту

Деякі політики, які будують програму своїх дій на розпалюванні ненависті серед народів та, в першу чергу, поміж братськими народами — українським і російським, дуже настирливо пропагують міт про визиск або експлуатацію України та українського народу російським народом і Російською державою.

Такі політики кажуть, що хліб, залізо та вугілля, які видобувалися на Україні йшли майже цілком до Росії, без них Росія просто загинула б від голоду й злиднів. А раз так це було, то це є доказом визиску Росією України.

Думка ця є цілком помилковою, тому що навіть дитині відомо, що різні товари виробляються не для того, щоб їх приховувати, а щоб спродувати лишки того товару, мати можливість придбати собі те, що не може бути вироблене через брак сировини.

Так само ясно, що продати можна тільки тоді, як є покупець зацікавлений в тих товарах. Саме таким покупцем для українського заліза й вугілля — була Росія.

Дійсно, як ми повернемося трохи до історії виникнення великої української промисловости, то побачимо, що майже вся вона, а зокрема металургійні заводи, повстали протягом якогось десятиріччя, в часи 80-90 років минулого століття. Народження української промисловости було викликане бажанням російського уряду в ті часи підняти економічну незалежність Росії, зменшити цю залежність від закордонної промисловости. Тоді ж було заведено для цього систему захистних митних тарифів. Україна, входячи до складу Росії, природно користалась цим захистом від конкуренції більш розвинутої англійської та німецької промисловости. Тому що розташування місць видобутку вугілля й залізної руди були більш сприятливі на Україні, ніж для відомих у той час місць видобутку в Росії, то Україна стала справжнім монополістом на загально-російському металевому ринку.

Це підтверджують числа, що характеризують розвиток української промисловости:

Витоплювання чавуну в 1913 році на Україні дорівнювалося 3.200 т. тонн або 67 проц. загально-російської продукції (включаючи Польщу), чи — 74

проц. (включаючи Польщу). Щоб показати значність величини цієї продукційности, пригадаємо що Польща в 1938 р. мала тільки 968 т. тонн витоку чавуну, а Чехословачина, яка зараховується до дуже індустріялізованих країн, мала в тому ж 1938 році 1234 тис. тонн, цебто разом ці дві незалежні держави в 1938 році мали тяжку індустрію меншу ніж Україна в 1913 році. Продукція на душу населення на Україні була в два рази більшою, ніж у цих країнах разом. Населення Польщі і Чехословащини разом у 1938 році становило 50 міль. осіб, а на Україні в 1913 р. кількість населення досягла 30 міль. Цікаво порівняти Україну з Японією, яка при населенні більше ніж подвійному проти України, мала в 1938 р. тільки 2.635 тис. тонн чавуну. Додатково треба ще зауважити, що перед II світовою війною Україна вже мала коло 8.000 тис. тонн (річно, а це все ще більше 50 проц. загального витоку чавуну в СРСР) та стояла в Європі тільки позади Німеччини та Англії.

У 1913 р. на Україні здобувалося вугілля приблизно 25.000 тис. тонн або 70 проц. загального видобутку Російської Імперії, враховуючи Польщу, чи 87 проц. — без Польщі.

Рівночасно з розвитком металургійних заводів ми бачимо розвиток машино-будівельної та інших галузей промисловости на Україні. Такі великі заводи, як паровозо-будівельні — Харківський та Луганський, машинобудівельні — Краматорський, Горловський та Сумський, корабельно-будівельний — Миколаївський, хемічні — Донецький, Слов'янський, Рубежанський — всі виникли наприкінці XIX та на початку XX століття. Те саме можна сказати й про цукроварні та взагалі про цукрову промисловість. Додатковим поштовхом до того економічного розвитку було також, після побудови Суецького каналу, створення Російської Добровольної Фльоти, для зв'язку з Далекосхідними російськими володіннями — базою Р.Д.Ф. була обрана Одеса.

Цей промисловий та економічний швидкий ріст викликав також дуже швидкий і великий зріст населення України, що за середньою густотою вже наблизилось до такої країни Західної Європи, як Франція:

К р а ї н а	Територія — кв. км.	Населення	Душ на кв. км.
У к р а ї н а	555.000	39 000 000	71
Ф р а н ц і я	550.000	42.000.000	76

Як відомо, Франція має дуже сприятливий клімат для розвитку сільського господарства і є єдиною західно-європейською країною, що має збалансоване сільське господарство, більш-менш за-

довольняюче потреби країни. Нікому не прийде на думку, що Франція може годувати усю Європу, чи навіть лише Росію. Тому саме не можна казати цього про Україну.

Дійсно Україна мала та ще має деякі лишки від споживання хліба, але населення на Україні дуже велике й тому більшість хліба вживалось на місці, залишки хліба були не дуже великими й вони рік від року зменшувались.

Добре відомо, що вже перед I-ою світовою війною головний експорт хліба з Росії йшов головним чином з Південного Поволжжя, Північного Кавказу та Західного Сибіру.

Коли ми додамо до поданих фактів, що терен сучасної України збільшився більше, ніж у два рази, проти теренів гетьманських часів, що за Богдана Хмельницького приєдналися до Московського царства. Збільшення цього терену йшло на Схід та на Південь, на землі, які належали вже в той час до Москви, або татарам і туркам та були відвойовані від останніх спільними зусиллями всієї Російської держави. Згадаймо також те, що вугілля, яке є тою базою, на якій побудовано всю промислову потужність України, саме знаходиться на тих додаткових теренах. Стає взагалі питання: хто ж кого визискував — чи росіяні українців, чи навпаки. Як залишатися на платформі плекання ненависти, стараючись бути об'єктивним, треба сказати,

що було таки навпаки — цебто українці визискували росіяні.

Але на наш погляд, а ми переконані, що він є відповідаючим дійсності, тут не було жодного визиску з будьякого боку, а була взаємна співпраця, що йшла на користь її співучасникам. Росія отримувала українське залізо, вугілля, цукор та інш., а Україна отримувала від Росії — мідь, кольорові метали, нафту, ліс та інше. Ця співпраця та обмін не були перешкоджені або обмежені будь-якими кордонами, митами і т. і.

Розірвати цю можливість співпраці, економічну єдність, побудувати кордони — означатиме, що частини недавнього цілого будуть від того дуже тяжко економічно хорувати. Україна хоруватиме від цього довше і тяжче ніж Росія, тому що залізо й вугілля здобуваються в Росії тепер теж у досить великих кількостях, а кольорових металів, нафти, лісу на Україні бракує досі. Тому в інтересах нашого народу — не розривати встановленої єдності, досягнутої Гетьманом Богданом Хмельницьким, всім українським козацтвом та українським народом — триста років тому.

C. К.

3 листів і відгуків

Щоденно одержуємо з усіх частин світу багато листів з повідомленнями про підтримку християнсько-демократичних ідей УВР. Подаємо лише уривки з деяких таких листів:

— Мене та м'їх друзів дуже тішать ініціатива та становище, що його зайняв „Бюлетень“ у справі взаємовідносин поміж усіма, без винятку, чесними улікачами з так зв. більшовицького раю.

Безперечно, питання, висвітлені у відозві, особливо для нас, назріли вже давно й вповні заслуговують на всебічне схвалення. Тільки єдиним фронтом і рівністю у ньому — можливо забезпечити успіх задоволення всім.

Намагання спекулювати словами начебто в ім'я вищих ідеалів (як це люблять також більшовики) давно життям засуджені, як підлога. Чим більше спекулянти пізнають у собі себе, тим більше вони пізнають свою питому вагу в чинниках, що вирішують хід сучасності, й переконуються, що їхня вага незамітно наближається до нуля. Там сильвітою, клятішою стає лють безсилля сіваків шовінізму, тоталітаризму. Вони не соромляться застосувати до УВР ті ж методи, що більшовики до закордонних радіопередач. Але УВР подолає теж їхню „залізну завісу“ і правда, на користь народам, зформує громадську думку. Хто піднімає свій меч проти правди, завжди сам гине від свого меча. Правда поборовала. Поборе й український народ, тільки коли йтиме вкупі з правдою.

Чи можна просити Вас вислати для ознайомлення нашої укр. еміграції яких із 30 примірників відозви та пару примірників „Бюлетеня“ Ч. З. Це полегшить збір підписів... Штуттгарт. Німеччина.

— Я довідався про напад на Ваше життя тих трьох політичних бандитів. Цей напад не був би утратою тільки Вас одного, але кинув би в розпач тисячі співчуваючих Вам. Я є українець зі східних областей, весь час я мрію про свою рідну батьківщину. Для визволення її я цілком приєднуюсь до Вашого заклику й закликаю других. Думаю, що Ваш шлях є цілком вірний. А Вам, пане Гулай, побажаю якнайскоріше налагодити своє життя після бандитського нападу. Англія.

— Одержав Вашого листа й одноразово „Бюлетень УВР“ і відозву до українського народу. Ми, підписавши відозву, цілком підтримуємо УВР та єдиний протикомуністичний фронт. Ми віримо, що тільки єдиним фронтом ми можемо звільнитися від комунізму. „Бюлетень“ я розіслав своїм знайомим і надіюсь на поширення УВР у Великій Бри-

танії. Одночасно допоможемо Вам і матеріально, не зважаючи на ворожечу багрянівських та галлицьких супротивників. Англія.

— Не будемо розочаровуватись, якщо слотачку до УВР буде належати мала горстка людей. Давайте зробимо з неї міцне ядро. З моєї точки зору, я хотів би одного: щоб Український Визвольний Рух був побудований не вівцями, а левами. Ми знайдемо таких левів, вони є, живуть і діють! Вже сьогодні я маю десятки прихильників УВР. Всі вони підпишуть свої імена на Відозві, яку Ви будете розсилати з „Бюлетенем“. Наш рух тільки починається. Ми будемо використовувати все, що тільки лежить в основі правди і нашої ідеології, та де тільки живе українська душа... Незабаром на терені В. Британії ми почнемо організовуватись. УВР схилить до себе сотні нових членів. Ви правильно вказуєте, що треба припинити боротьбу за владу тут, на еміграції, а направити всі наші спільні сили для повалення більшовізму на нашій батьківщині. Я думаю, що кожний українець розуміє, або повинен розуміти, що тільки своїми силами всіх народів ССРСР, при допомозі всіх демократичних держав заходу, ми зможемо добитись, щоб наші ідеї стали виконаними фактами. Отже, як Ви бачите, ми приступаємо до ділової акції УВР. Допоможіть нам також морально, присилайте листи або літературу. Вона є кочче погірба!

Англія.

— Я роздав Ваш „Бюлетень“ своїм товаришам та знайомим, які ідейно підтримують Вас і бажають якнайшвидше розвинути Український Визвольний Рух на терені Великої Британії. Як Вам відомо, зараз тут „панують“ бандерівці й виходить газета „Українська Думка“, яка нібито є позапартійною, але має свої, нам всім відомі, шовіністичні тенденції. Майже всі українські провінційні комітети знаходяться під впливом цієї течії. Отже, життя української еміграції є стисло пов'язане з центром. Моя душа цілком охоплена Вашим духом, а таких, як я, є сотні й тисячі, розпорощених по темних закутках великого світу. Ми сьогодні не уявляємо собою достатньої сили, а тому націоналістичні чинники охопили швидко еміграційне життя і ведуть не народну, а протинародну політику. До цього часу я був безпартійний і тільки слухав, як запеклими вибухами зривався на еміграції українською мовою — чужий, непридатний до духу нашого народу, ворожий голос. Я питав: хто це? Звідки прийшли ці люди, які відкрадаються під голос всього народу, котрий їх не породив і не розуміє? Чи вони прийшли цілком з іншої землі, чи їх хтось

породив чужий, щоб втілити в нас свій ворожий дух, прибираючи його в історично-традиційну славу наших дідів? Я знав, що так далі не може бути. Годі каламутств! Ми його маємо досить! Червоний диктатор заляпав брехнею всі свої „чарівні“ ідеї, але на його місці появилася еміграційна друга компанія „вождів“, яка прибірає національний тон і мелодію вусатого ката.

Я знаю, що все це є тільки справа часу. Бо я вірю, що в знайдуться сини України — вони сміло піднімуться й скажуть за себе.

Ваші ідеї правильні й демократичні. Після повалення сталінізму на нашій батьківщині робітничий рух, селянство та інтелігенція цілком будуть по сторові Українського Визвольного Руху. Цям ідеям належить майбутнє! Успіх буде по нашій сторові!

Англія,

Об'яви й оголошення

ПОВІДОМЛЕННЯ

Генеральної Канцелярії Українського Вільного Козацтва.

Генеральна Канцелярія Українського Вільного Козацтва доводить цим до відома всіх побратимів, що виступаючий від УВК Л. Бовдаренко, згідно постанови Надзвичайної Великої Козацької Ради від дня 27 Вересня 1947 року позбавлений усіх функцій та посади в У.В.К. за знехтування своїх обов'язків та за безконтрольне господарство середняками, здобутими на рахунок організації. (Наказ ч. 26 по УВК від дня 28 Вересня 1947 року. Підписали: Голова Генеральної Управи УВК—Ген. Хор інж. І. Цапко. В. О. Генер. Писаря УВК—Сотн. Др. ізж. Ермоленко.

Левко Бовдаренко просунувся в організацію УНАКОР—УВК в смутні часи повного безладдя після 1937 року, при допомозі чинників, про які ми знаходимо зайвим повідомляти. Діяльність його за час перебування в організації дуже невизначна.

В часописі „Козачий Вестник“ від 15 Квітня 1943 року оголошено було відозву до „Слав'як козаків з Запорозьких земель“—яка починається словами: „Двадцять п'ять років тому назад піднявся увесь козачий нарід від Дніпра аж по Урал проти московської жидо-більшовицької влади“—кінчалась вигуком: „Слава Великому Вождеві Адольфу Гітлеру“. Цю відозву підписав, поруч з теж не менши „відомим“ інж. В. Глазковим, виступавшим в той час, як Керівник Козацького Національного Руху, і Левко Бовдаренко, як „Порадник від Козаків з Запорозьких земель“.

В часописі „Українські Вісті“ від 25 жовтня 1951 р. Ми читали повідомлення про те що УВК не брало участі в нарадах у місті Фюрстенфельдбрук, підписане на цей раз вже „Військовий Отаман“ УВК—Лев Бовдаренка. Про те, що пана Левка Бовдаренко на конференції в вищезазначеному місті і на поріг не пустили б, кожному зрозуміло, про те ж, що саме робило в той час УВК—виразно зазначено в резолюції конференції.

В черзі 22 (123) „Українського Самостійника“ від 25 травня 1952 р. оголошено заклик до нашого побратимства про вибір делегатів до Великої Козацької Ради, підписання досить „відомим“ нам паном Левком Бовдаренком, вже без зазначення його функцій. Ми попереджуємо наших побратимів, що останній виступ п. Бовдаренка є лише його черговою провокацією.

Вийшли з друку ч. 2 та ч. 3 — Бюлетеню Татари-Башкірського Комітету „Azat Vatan“. Поштовий адрес Редакції: Мюнхен, Leopoldstr. 30/о.

— З одього німецького ілюстрованого часопису я дізналась, побачивши Вашу фотозвімку, про те, що Ваші ж земляки зробили на Вас напад. Ви усі мусите мати тільки одну ціль — звільнення Вашої батьківщини. Невеж, оті нападники нічому не навчилися а трагедії останніх двох війн? Тільки об'єднання зробить нас сильними! Як би ми, європейці, сьогодні себе не рахували — росіянами, німцями, угорцями, козаками, або ще якимось інакше — це сьогодні не є важне, бо справа йде тепер не про нації, а про звільнення нашої спільної батьківщини — Європи! Тепер, коли доля зайнятих червоними, так званих „народно-демократичних держав“, наближається й до вас, Захід мусить допомогти. В мент виконання нами наших обов'язків перед Європою ми будемо почувати себе, як брати... (Переклад з німецької мови) Венецуела.

Велика Козацька Рада відбудеться у встановлений „Правильником“ час. Про остаточний термін та місце, де має відбутись Велика Козацька Рада—буде своєчасно повідомлено. Генеральна Канцелярія УВК, вважає необхідним зазначити, що всі побратими УВК користуються рівними правами.

Начальник Генеральної Канцелярії УВК

Володимир Золотаренко

Полковник УВК.

Осаул відділу преси

П. Заліський.

Місто Постою. Травня, 26 дня, 1952 року.

До друзів і прихильників.

Від редакції „Бюлетеня УВР“

Збільшуючи тираж видання „Бюлетеню“, Редакція висловлює щире подяку всім, хто зробив внесок до пресового фонду УВР. Маючи на увазі перехід до видання щотижневої газети, ми звертаємось до наших друзів з проханням підтримати нас надалі надсилкою пожертв.

Зібрані гроші в Німеччині просимо пересилати на адресу: München, Bayerische Vereinsbank, — Postsparkonto 9785, für Bankkonto 408596.

З інших країн гроші пересилати через банк на адресу: München, Bayerische Vereinsbank, Bankkonto N 408596, або міжнародними поштовими купонами.

Одночасно просимо всіх друзів і прихильників створювати групи сприяння Українському Визвольному Рухові та надсилати до Редакції „Бюлетеня“ відгуки і дописи.

Надсилайте підписні листи з підписами про схвалення засад УВР.

Від Виконавчого Комітету УВР

Вітаємо наших однодумців, що створили нові групи сприяння УВР в Бельгії, в Швеції, в Бічестер—Англія та інші. Бажаємо їм росту й успіху в їхній праці.

Виконавчий К-т УВР

«БЮЛЕТЕНЬ» видає Виконавчий Комітет Ради Українського Визвольного Руху

Поштова адреса редакції. W. Solotarenko. München 37, Postfach 19, Germany. Ціна 30 пф. (Preis 30 Pf.)